

creația lui Corado Negreanu, interpretul lui Florian Papadopol, personaj care apare în trei înfățișări diferite. Actorul a izbutit nu numai să-i compună minuțios fiecare nouă înfățișare, dar a dat fiecărui tip o trăsătură comună, hidoșenia morală, putreziciunea incurabilă a caracterului abject al vânzătorului de patrie. Cornel Vulpe a realizat cu nesecat umor și cu multă căldură un personaj dificil, un hoț de buzunare, însă om cinstit și bun în esență. Dana Comnea a biruit dificultățile unui rol destul de complicat, în care stridența și vulgaritatea au fost abil evitate. Marga Anghelescu, neașteptat de aspră, rece și rea, a surprins prin nouitatea apariției. Ștefan Bănică, plin de vervă ca de obicei și cu un plus de maturitate pe care i-o doream, Iulian Necșulescu, Eugenia Bădulescu,

Sabina Mușatescu, Athena Zahariade, ca și ceilalți interpreți, care au găsit în roluri de mai mică întindere posibilități de a realiza tipuri distincte, bine precizate, fac să crească valoarea spectacolului.

Aceste două ultime spectacole ale Teatrului Muncitoresc C.F.R. reprezintă desigur un aspect pozitiv, un aspect al activității talentatului colectiv, care însă trebuie întregită cu alte spectacole de largă respirație, de înaltă ținută artistică, așa cum teatrul ne-a obișnuit în stagiunile trecute. E o condiție vitală pentru menținerea și creșterea popularității și prestigiului acestui teatru care, sintem siguri, nu-și va dezminți faima binemeritată, de teatru cu adevărat popular.

Virgil Munteanu

DOUĂ PREMIERE LA TEATRUL „ȚÂNDĂRICĂ“

„CEA MAI FRUMOASĂ STEA“ de Irina Opran

„CACTUS I-UL ȘI ULTIMUL“ de Mircea Sîntimbreanu

De când Gagarin și Titov au pornit să cucerească cosmosul, cele șapte mări și șapte țări pe care le străbate Făt Frumos, în căutarea faptelor de vitejie, au încetat de a mai mulțumi fantezia copiilor. Presimțind un viitor mult mai minunat decât orice basm, aceștia cer și ascultă cu neșă povești din care să afle ce se petrece dincolo de orizontul Pământului.

Noul spectacol al Teatrului „Țândărică“, *Cea mai frumoasă stea* de Irina Opran, răspunde acestei noi dorințe de cunoaștere, și de aceea micii spectatori l-au primit cu entuziasm.

Pe o stație interplanetară, Tu a rămas singur cu câțelul Codiță și robotul cu creier electronic Ka-Ma. În loc să-și vadă de lecții, Tu se gîndește cum să ajungă pe planeta Pământ unde — a învățat la geologie — sînt mulți copii cu care s-ar putea juca. Cu siretenie scapă de sub vigoarea lui Ka-Ma, se urcă în nava sa cosmică — jucărie și pornește spre Pământ. După diverse peripeții cu agentul de circulație cosmică — acesta-i

cere permisul și un talon —, cu doctorul sanatoriului care descoperă că e bolnav de neascultare, Tu ajunge în sfîrșit pe Pământ, unde cunoaște și se împrietenește cu copiii. Dar părinții lui Tu l-au găsit și vin să-l ia, așa că foarte curînd trebuie să se despartă de noii săi prieteni; cu părere de rău, căci lumina, culorile și legile Pământului l-au făcut să-și dea seama că acesta este „cea mai frumoasă stea“ din univers.

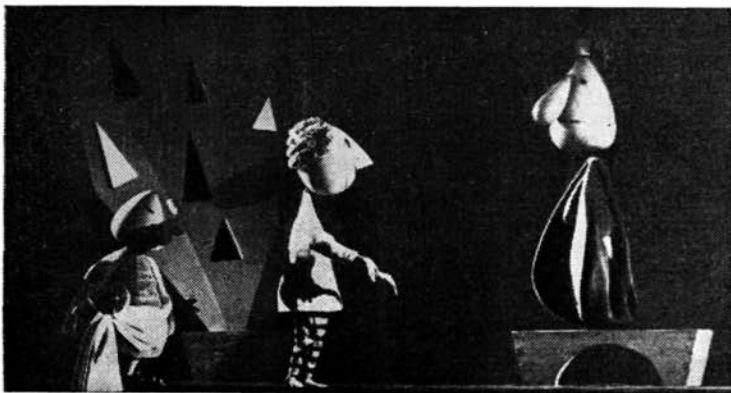
Chiar și părinților din sală le-a plăcut povestea lui Tu. Scrisă cu fantezie și umor, educativă și instructivă, dar deloc didactică, piesa Irinei Opran a încîntat spectatorii de toate vîrstele.

Meritul nu a fost numai al autoarei. Regizorul — Miron Niculescu — și decoratoarea — Mioara Buescu — au transpus scenic povestea, cu multă inventivitate și poezie. Proiecția unei nebuloase pe o cortină transparentă, prin care se vede fondul albastru întunecat, cu stele, al decorului, sugerează plastic universul. Mai puțin fericit rezolvat — și pentru că

celălalt termen al comparației e un superlativ — e peisajul terestru.

Contribuie sugestiv și ilustrația sonoră a spectacolului (Titus Suru). De exemplu, sunetele care vestesc intrarea în scenă a robotului electronic, precum și vocea sa metalică (aceea

Mai puțin încințați au plecat micii spectatori de la *Cactus I-ul și ultimul* de Mircea Sintimbreanu. Inspirându-se din lumea, azi foarte puțin interesantă, a regilor și sfetnicilor lor, autorul povestește cum Cactus I-ul și ultimul, regele leneș și lacom care

Scenă din „Cactus I-ul și ultimul”

a lui Costel Popovici redată prin magnetofon) întregesc impresia de om-mașină. Iar frinturile de cîntec sînt în perfectă concordanță cu optimismul spectacolului.

Păpușile, frumoase și cu chipuri expresive, sînt minuite cu artă. Tu se mișcă atît de firesc, atitudinile sale de ștrengar sînt atît de naturale, în-cît realizezi cu greu că viața lui e de fapt meșteșugul Brîndușei Zaița Silvestru. Aceleași elogii le merită Rita Stoian, Costel Popovici, Justin Grad, Valeriu Simion, Mihael Prujinșki, Gheorghe Fundătură, Mihaela Stănescu, Florentina Mateușan. Păcat numai că la premieră, cei ce voiau să le afle numele nu puteau, căci nu aveau programe !

trage pe toți în cactus, a fost la rîndul său tras în cactus de către istețul bărbier Pămătuf și prietenii săi.

Decorurile de la curtea regelui, destul de terne, alternează din ferice cu cadrele luminoase și pline de viață în care evoluează eroii pozitivi. (Decorurile sînt semnate de Ștefan Hablinski). Iar cîntecul și mișcările suple ale lui Pămătuf — deosebit de frumos minuit de Antigona Papazicopol — înviorează întreg spectacolul. Regizorul Ștefan Lenkisch și-a obișnuit însă publicul cu realizări mult mai frumoase. De aceea, această cronică nu-l va pomeni.

Dana Crivăț